

Kapitel 11

MED BANKENDE HJERTE

Lola var stadig træt, da hun vågnede mandag morgen, selv om hun havde sovet mindst lige så mange timer, som hun plejede. Hun så også forkeret ud, da hun fik øje på sig selv i spejlet. Hendes hår plejede at stå rundt om hovedet på hende, men nu klistrede det nærmest til hovedbunden. Og hvad var det, der var med hendes øjne? Måske *var* hun ved at blive syg.

Da hun kom nedenunder til morgenmaden, var der ingen af de andre, der lagde mærke til noget som helst. Alle skulle af sted, i skole og på arbejde. Mor var rundt på gulvet og dryssede skyer af forvirring af sig. De andre havde vænnet sig til, at hun var der om morgenen til at huske dem på madpakker og sportstøj, og sådan var det ikke i dag. De måtte selv huske det hele, og det gav anledning til småbrok og irriterede bemærkninger.

Lola sad tavs og fulgte med og rørte næsten ikke yoghurten. *På skinner?* tænkte hun. *Ævl.* Næh, myretue. Eller som en af de flokke af marekatte, hun somme tider havde oplevet, når de passerede gennem regnskoven. Sammenstød og hylen op, og man kunne få al mulig skidt i hovedet.

Hun nåede skolen netop, som det ringede til time, og blev pludselig spændt på at møde Camilla og Soffi. Hvordan mon de var? Mon hun kunne mærke nogen forskel på dem? Og Vik – måske havde han mere at fortælle. Men ingen af dem var i klassen, da hun kom derop.

“Er der nogen af jer, der ved noget om Camilla? Om hun er syg? Eller Soffi?” spurgte Fine-Trine, da hun tjekkede klassen, men ingen svarede.

Lola studsede. Hvorfor spurgte hun ikke også efter Vik? Hun regnede nok ikke med, at der var nogen, der havde noget med ham at gøre uden for skolen og vidste noget om ham. Men der tog hun bare fejl. Hun skulle vise dem.

“Jeg ved ikke med Vik i dag,” sagde hun med høj, klar stemme. “Men han var i al fald ikke syg i lørdags. Jeg fik en mail fra ham der, og han skrev ikke noget om, at han var syg.”

Alle drejede hovedet og så på hende.

“Åhr, det ved du ikke,” smilede Fine-Trine. “Vik er ikke syg. Han er på specialskole de første to skoledage hver måned. Det glemte han åbenbart at fortælle dig.”

Specialskole. Hvorfor havde han ikke sagt det? *Mierda.*

“Øh, ja,” sagde hun og mærkede irriteret, at hun rødmede.

“Åh, skat, du må altså ikke have hemmeligheder for mig.” hørte hun Simon hviske med fiset stemme. “Jeg vil vide alt om dig og dit spæn-den-de liv.”

Hun beherskede sig og lod som om, hun ikke havde hørt det. *Petardo!* Men så kom Vik altså ikke før på onsdag. På onsdag.

Det var først der, at rækkevidden af det gik op for hende: Camilla og Soffi var ikke i skole. Åh nej. Åhnej! Hvorfor var de ikke det? Uroen væltede ind over hende. Og Vik var her ikke,

så hun havde ingen at snakke med. Hvorfor var Camilla og Soffi ikke i skole? Var de syge? Eller – var der noget andet galt? Hvem vidste noget om dem? Simon måske. Hun kiggede over på ham og fangede hans blik. Han kiggede surt tilbage på hende.

“Ved du, om Camilla er syg eller pjækker eller hvad?” hviskede hun.

Et øjeblik så han forvirret ud, som om han havde ventet, at hun sagde noget andet. Men så fik han et overlegent udtryk.

“Måske,” sagde han.

Hun stirrede kort på ham, så opgav hun. Mierda. Var der andre, som måske vidste noget? Hun havde ingen anelse. Jo, Maja, måske? Men hun sad for langt væk. Det måtte vente til frikvarteret.

Men Maja kunne heller ikke fortælle noget. Hun havde ikke haft nogen aftaler med Camilla i weekenden. Men hun havde Camillas mobilnummer, hvorfor ringede Lola ikke bare og spurgte hende, når hun var så interesseret i hendes helbred?

Ja, selvfølgelig. Det kunne hun jo gøre. Lola fik nummeret skrevet ned og var pludselig flov over ikke selv at have en mobil. Alle de andre havde. Julegave, måtte det blive, én til. Men det ville alligevel ikke være let for hende sådan lige at ringe. Hvad skulle hun sige, når Camilla svarede? Hvis hun svarede, føjede hun nedslået til. Hun kunne selvfølgelig bare afbryde med det samme, lige når hun havde hørt hendes stemme. Men man kunne se, hvem der havde ringet. Mierda.

Laura kom hen til hende, mens hun stod der og spekulerede, og sagde hej og så glad ud. Lola kom til at længes efter at have det sådan: at være glad og rolig og – nem. Det var som om, det var så nemt at være Laura.

“Fortæl, fortæl,” sagde hun. “Nu må jeg vide det. Hvordan var det?”

Lola så forvirret på hende.

“Hvordan var *hvad*?”

“Vik, selvfølgelig. Da han var med dig hjemme i fredags? Og du har mailet med ham? Du fortalte ikke spor, da du ringede i lørdags. Hvad sker der?”

“Nåeh,” sukkede Lola. “Vi ... snakkede mest. Jeg fortalte om ... forskelligt fra Bwananda.”

“Og det kunne du altså godt? Snakke med ham?”

“Jae. Han lyder tit som et leksikon, men det er fint nok. Lidt sjovt, faktisk. Jeg skulle bare lige vænne mig til det.” Hun tav. Så røg det ud af hende.

“Åh, Laura, der er så meget ... Jeg har det ikke så godt, jeg vil gerne fortælle dig om det, men ...”

Laura så forskrækket på hende.

“Hvad er der i vejen? Er der sket noget?”

“Nej ... eller jo. Måske. Jeg ved det ikke. Det er det, jeg ikke kan finde ud af.” Hun var lige ved at græde nu. Det ville hun ikke.

“Er det Vik? Skete der noget, da han var hjemme hos dig?”

“Nej, nej,” Lola rystede på hovedet og prøvede at smile. “Det er slet ikke sådan noget. Kan ... Når vi er sammen i morgen, når du kommer, så kan ...”

Hun tog sig sammen.

“Der er en hel masse, jeg vil fortælle dig, men ... jeg ... kan ikke lige nu. Her. Er det ikke i orden, at jeg venter?” Lola så bønfyldt på Laura. Hun måtte ikke blive sur. Ikke føle sig holdt udenfor. “Jeg lover, at du nok skal få det hele at vide.”

Laura spærrede øjnene op.

“Altså. Det lyder vildt mystisk, og jeg er ved at dø for at få det at vide, som du ... ikke vil sige nu. Men alrighty.”

Hun gav Lola et knus.

“Bare du ikke er ked af det. Du er ikke ked af det, vel?”

Lola trak vejret dybt og rystede på hovedet.

“Mere sådan ... bekymret. Men der er nok ikke noget.”

“Godt,” sagde Laura bestemt, og da det i det samme ringede til time, stak hun armen ind under Lolas og trak af med hende.

Uden for døren til klasseværelset stod Fine-Trine sammen med en mand, Lola ikke kendte.

“Det er Camillas far,” oplyste Laura med lav stemme. “Hvad mon han skal her?”

Åh nej! Lola standsede brat. Åh nej, nej, nej!

“Kender du ham?” Laura så overrasket ud, men Lola rystede bare på hovedet og var glad, da de var kommet ind i klassen, og hun kunne sætte sig ned. Hendes ben var usikre. Nu var hun bange. Nu var hun rigtig bange.

Fine-Trine og Camillas far kom ind og lukkede døren efter sig. Fine-Trine så alvorlig ud, og det smittede af, så alle blev helt tavse.

‘Hun er død,’ tænkte Lola. Hendes hjerte galopperede af sted. ‘Camilla er død. Vi har slået hende ihjel.’

“Det her er Camillas far,” sagde Fine-Trine og slog ud med hånden. “Han vil spørge jer om noget.”

Lola måtte sidde med åben mund for at få luft nok.

“Ja, goddag,” sagde Camillas far. “Jeg havde håbet, at jeg kunne finde Camilla her. Hun er desværre ikke kommet hjem her i weekenden. Ja, og hendes ... hmm, jeres klassekammerat Sofie åbenbart heller ikke, har hendes mor oplyst. Der er ingen, der har set dem siden fredag aften, og jeg håber, at en af jer ved, hvor de kan opholde sig. At I kan hjælpe mig, så jeg kan få fat i hende.”

Han tav og rømmede sig, før han fortsatte. Blodet susede så meget i Lolas ører, at hun ikke hørte det næste, han sagde. *Ikke kommet hjem. Ikke kommet hjem. Måske ikke død. Men ikke kommet hjem.*

“... den opfattelse, at Camilla var med Sofie og hendes familie på besøg i Nordjylland, men det var hun ikke, har vi netop erfaret. Det var ingen af dem. Vi regner nu med, at de opholder sig hos en ... bekendt af en slags. Sofies mor mener, at de skulle til en ... en slags *fest* i fredags.” Han så ud, som om han havde fået øje på noget meget ulækkert.

“Ja, og det er jo sandsynligt,” han kiggede rundt på dem, “at en af jer andre også har været til denne fest og vil oplyse mig adressen. Så jeg kan hente min datter,” føjede han til.

De kiggede nysgerrigt på hinanden. Fest? Var der nogen af dem, der havde været til fest sammen med Camilla og Soffi? Men der var ingen, der sagde noget. Simon så ud som om, han var ved at dø af grin.

Lolas hoved myldrede. Fest? I fredags? Samme aften som ... Men hvorfor skulle de blive væk så længe? Var de virkelig bare til fest? Men nej, ikke så længe, ikke når det var blevet mandag formiddag. Det var ikke sådan, det var. Der var en anden forklaring. Som kun hun kendte. Og Vik. Hun havde kvalme.

“Tænk jer rigtig godt om,” sagde Fine-Trine og kiggede også rundt på dem alle sammen. “Hvis ikke I ligefrem selv har været med til *denne fest*, så har I måske hørt Soffi og Camilla tale om, hvor de skulle hen?”

De kiggede rundt på hinanden igen, og flere af dem rystede på hovedet.

“Hvad siger politiet?” Fine-Trine vendte sig mod Camillas far.

“Politiet?” sagde han brysk. “Jeg har ikke fundet anledning til at ulejlig politiet.”

“Jamen, de skal da efterlyses?”

“Jeg,” Camillas far var blevet helt stram i ansigtet, “jeg kan godt selv holde styr på min datter. Jeg har ikke brug for at gå til politiet, blot fordi min datter er en smule ... oprørsk. Ja, oprørsk.”

“Oprørsk?” Fine-Trine så helt uforstående ud.

“Min hustru og jeg er enige om ... Hm, man kan vist roligt kalde Sofie for dårligt selskab. Vi har ikke før nu haft ... mulighed for at tale med Sofies forældre og få kendskab til deres ... hmm ... usædvanlige husorden. Havde vi kendt den, havde vi selvfølgelig forbudt Camilla at komme der. Det er hun udmærket godt klar over.”

Fine-Trine stirrede på Camillas far. Hendes læber bevægede sig, men hun sagde ikke noget.

“Jamen,” brast det ud af Lola, “hvorfor er de ikke kommet hjem? Fester varer da ikke så længe? Tre dage?”

Faderen vendte sit blik mod Lola.

“Min datter har modtaget en god opdragelse,” sagde han. “Hun ved, at hendes handling vil få konsekvenser. Hun har blot endnu ikke den personlige styrke til at tage sin straf. Hun har stukket halen mellem benene og gemt sig.”

Lola forstod næsten ikke, hvad han snakkede om. God opdragelse? Halen mellem benene? Talte han om Camilla? Han var for langt ude. Han var ikke rigtig klog.

Fine-Trine stod og stirrede ned i gulvet. Så rettede hun sig op og så ud over klassen.

“Nå, men hvad siger I så? Har I ikke det mindste bud på noget, der kan hjælpe Camillas far? Kender I noget til venner, Camilla eller Soffi har uden for skolen? Har I hørt dem tale om, at de skulle til en fest? Alt muligt kan have betydning, så sig frem.”

Der blev helt stille i lokalet, og denne gang kiggede de ikke rundt på hinanden. Nogle få sad og stirrede på Camillas far, men de fleste sad med bøjet hoved og kiggede ned. Lola var svimmel og klamrede sig til sit stolesæde.

“Nuvel,” sagde han efter en pause. “I så fald vil jeg fortsætte min eftersøgning andetsteds. Jeg håber, I fortæller mig det, I ved. I skal ikke være i tvivl om, at hvis en af jer sidder inde med en viden om Camilla og ikke fortæller mig den, så ... ja, så ...”

“Jeg er fuldstændig overbevist om,” afbrød Fine-Trine med skarp stemme, “at alle Camillas klassekammerater gerne vil hjælpe. Og hvis nogen siden kommer i tanker om noget, skal jeg straks lade det gå videre. Ligesom jeg forventer at få besked, så snart pigerne er blevet fundet.”

Faderen nikkede. “Jeg vil selvfølgelig underrette skolen,” sagde han.

“Og nu må vi i gang med undervisningen. Hvis du vil have os undskyldt. Jeg håber inderligt, at de to piger snart er hjemme igen i god behold. Held og lykke.”

“Tak.” Camillas far så en smule forvirret ud. Så nikkede han til klassen og gik ud ad døren. Fine-Trine så sammenbidt efter ham.

“Så har man oplevet det med,” mumlede hun.

“Stakkels Camilla,” udbrød Sarah Maria.

“Jeg ville også løbe hjemmefra, hvis jeg havde sådan en far.”

“Hvor mon de er henne?”

“Hvor sejt, at hun bare bliver væk.”

“Hør her,” sagde Fine-Trine, “er der virkelig ingen af jer, der har den ringeste anelse om, hvor de kan være?”

Lola bed sig i læben. Nej, ikke hvor. *Moderhule?* Men måske *hvorfor*, de var væk. Hvad skulle hun dog gøre? Hvorfor var Vik her ikke? Han havde også været med til det. Det var da også hans skyld. Hvorfor skulle hun klare det helt alene? Det kunne hun ikke. Ikke en gang til. Hun havde voldsom kvalme og strakte sig for ligesom at få bedre plads til maven.

“Hvad med dig, Lola?” Fine-Trine havde fanget hendes bevægelse. “Du ved heller ikke noget?”

Lola skyndte sig at ryste på hovedet, men det skulle hun ikke have gjort. Kvalmen skyllede igennem hende, og hun rejste sig brat og styrtede ind imellem bordene hen mod døren for at nå ud, før hun brækkede sig. Hun nåede lige at lægge hånden på dørhåndtaget, da det sure maveindhold kom væltende ud af hende.

“Ahhdr,” hørte hun én sige, mens hun stod og støttede sig til døren og ikke kunne forholde sig til andet end sit ubehag. Det huggede i kroppen, men der kom ikke mere, kun sure opstød.

‘Godt, jeg ikke spiste det yoghurt,’ tænkte hun midt i det hele.

Fine-Trine var kommet hen til hende og stod med skrævende ben og holdt hende om skuldrene.

“Smut ned til pedellen og få en spand sæbevand og noget køkkenrulle,” sagde hun ud til klassen. “Og et par gummihandsker.”

Nogen smuttede forbi og ud ad døren, og der blev åbnet et vindue. Lola fik det langsomt lidt bedre. Hun rettede sig op og sendte et undskyldende smil til Fine-Trine, som slap hende og trådte et skridt tilbage.

“Jeg ... jeg er ked af det,” sagde hun. “Jeg ...”

“Det kan du jo ikke gøre for,” sagde Fine-Trine. “Har du spist noget, du ikke kan tåle, tror du?”

Lola rystede forsigtigt på hovedet.

Fine-Trine så undersøgende på hende.

“Er det noget med de to piger, der påvirker dig så voldsomt?”

Lola kunne ikke holde ud at se på hende.

“Jeg ved ikke noget om, hvor de er,” næsten hviskede hun. “Det gør jeg altså ikke.”

“Jaja,” sagde Fine-Trine efter en kort tøven. “Jaja da. Nå, du må hellere lige smutte ned på toilettet og få skyllet dig lidt af. Emma,” kaldte hun. “Går du lige med Lola?”

Nede på pigetoilettet skyllede Lola den værste bræksmag væk og vaskede ansigtet og hænderne. Den meste af kvalmen var forsvundet, men hun havde det bestemt ikke godt.

Fine-Trine kiggede igen nøje på hende, da de kom tilbage. Brækket var tørret op, og Sarah Marie sad på hug og var næsten færdig med at vaske gulvet over.

“Hvordan har du det nu?” spurgte Fine-Trine. “Du er meget bleg. Vil du blive, eller vil du helst hjem?”

“Hjem,” sagde Lola lettet. At lægge sig ned i sin seng. At sove sig væk fra det hele.

“Vil du følge Lola hjem?” Fine-Trine spurgte Emma, som nikkede.

Lola fangede Lauras blik. Hun ville hellere have haft hende med sig, men kunne ikke få sig til at sige det. Laura så undersøgende på hende, men så nikkede hun og mimedede: Vi ses.

Ja, nikkede Lola tilbage. Vi ses.

Tyve minutter efter havde hun sagt farvel og tak til Emma, låst sig ind og lagt en seddel på køkkenbordet med besked om, at hun var hjemme og syg. Nu lå hun i sengen med lukkede øjne. Pyh. Hun var meget, meget træt, og i løbet af få minutter sov hun.

Hun var blevet så skuffet. Hun havde været så sikker på, at det var, fordi han ville give hende den i fødselsdagsgave. Tretten år. *Teenager?* Næsten voksen. Snart i al fald. Det havde ligesom passet så godt. Men nej.

Nyaki havde i stedet for givet hende læderbilledet til at hænge på væggen, med et motiv brændt ind i læderet. En stor pige, der løb af sted så hurtigt, at hendes fødder ikke rørte jorden.

Det var fint, og Lola var også blevet glad for det senere, men lige da hun fik det, kunne hun næsten ikke styre sin skuffelse. Buru måtte få en, og hun måtte ikke. Uretfærdigt. Når hun nu så gerne ville have en. Nyaki plejede ellers altid at være glad for hende.

Det var tre uger senere, og hun skulle som så ofte før overnatte i Nyakis landsby. Både Buru og hans mor havde fri et par dage, så med Nyaki og far, som kørte dem ud til landsbyen, var de fem i bilen.

Buru var 15 år og havde en voksen mands job i huset lige ved siden af der, hvor Lolas familie boede. Hans mor passede huset for nabofamilien, ligesom Smily passede deres, og Buru ordnede haven og alt det praktiske, ligesom Nyaki gjorde hos dem.

Lola kunne godt lide Buru og snakkede tit med ham. Far og mor var meget opsatte på, at hun blev venner med de lokale børn, så de syntes, at det var helt fint, at hun var sammen med Buru efter skoletid. De var også helt tilfredse med, at hun tilbragte en del af weekenderne ude i landsbyen. Der mødte hun det bwanandanske liv, som de fleste folk i landet levede det, og fik et realistisk indtryk af det. Og Nyaki sørgede for, at der blev passet på hende.

Hun smuttede tit over i nabohaven og hjalp Buru, når han gik og ordnede noget, eller også satte hun sig og kiggede på, at han arbejdede, mens hun fortalte om alt muligt, som hun var optaget af. Det var sådan en gang, hvor hun havde siddet og snakket om det, hun lige nu lavede i skolen, at han havde trukket den lille udskårne rovfugl op af lommen og vist hende den. Den var af sort træ, ibenholt, fortalte han, med småbitte indlagte stykker elfenben og et par stumper af noget rødt rundt om øjnene. Den var skåret så fint, at hun genkendte dens rovfugleblæk, og hun syntes, at den var vidunderlig.

“Det er en bateleur,” sagde Buru. “En linedanserørn.”

“Linedanserørn,” gentog Lola betaget, mens hun studerede den lille figur, som lå i hendes hånd med udbredte vinger. Den var skåret, så den sad på en ring, og i ringen var bundet en flettet lædersnøre. “Hvorfor hedder den det?”

“Fordi den vipper vingerne, når den flyver, som en linedanser, der prøver at holde balancen. Der er også nogen, der kalder den akrobatørn, fordi den tumler sig rundt i luften. Den er en fantastisk flyver.” Burus stemme var fuld af stolthed.

“Hvor har du den fra?” spurgte Lola.

“Nyaki. Han har givet mig den. Den er en talisman. Den beskytter mig mod slanger. En bateleur æder slanger.”

“Åh,” sagde Lola, “sådan en vil jeg også gerne have. Jeg spørger Nyaki, om ikke jeg må få en.”

“Jamen, det er jo en talisman?” sagde Buru.

“Hvad mener du?”

“Ved du ikke, at en talisman er en hellig gave? Du får ikke en talisman, fordi du ønsker dig en. Du får den, fordi ånderne skænker dig den.”

“Jamen, du har jo fået din af Nyaki? Han kan da også bare give mig en?”

“Du tager fejl,” sagde Buru. “*Akwazi!*”

“Jeg tror ikke på ånder,” sagde Lola stædigt.

Buru så roligt på hende og sagde ikke mere, men det viste sig, at han havde ret. Nyaki smilede bare og rystede på hovedet, da hun spurgte ham, om hun ikke måtte få sådan en lille fugletalisman.

“Jeg vil også være beskyttet mod slanger,” havde hun sagt, men nej. Nyaki sagde ellers aldrig nej til hende, så det var nok derfor, at hun fik den tanke, at han ville give hende den som gave, når hun et par uger senere fyldte tretten år. Men sådan blev det heller ikke, og nu blev Lola jaloux: Han kunne i virkeligheden bedre lide Buru. Og det var bare, fordi hun var hvid og europæer. Og en pige. Og det var helt sikkert uretfærdigt.

Denne lørdag formiddag ville Buru og hans lillebror Farai på fire år ned til floden, og Lola ville med. Buru påstod, at man kunne finde både små guldklumper og rådiamanter i flodmudderet. Der var *helt* sikkert en af hans onkler, der engang havde fundet både det ene og det andet, og nu havde der lige været regnskyl længere op ad floden. Den havde været gået over sine bredder, så i dag var chancerne særligt store. Han ville ned og søge i mudderet.

De gik på den skorpede jord gennem landsbyens majsmarker og hen ad stien, der førte gennem den lave kratbevoksning og videre op over klipperne og ned til floden. Dagen var hed, de svedte og gjorde, hvad de kunne, for at holde sig i skyggen.

Nede ved floden stod solen lige over deres hoveder, og mudderet var allerede begyndt at stivne til hårde, sprækkede kager. De gik rundt og vendte klumper og forsøgte at få dem til at smuldre, men det var besværligt, og Lola gad ikke blive syltet ind i mudder, så hun opgav hurtigt. Hun fandt et sted i skyggen, hvor hun kunne sidde og kigge. Floden var gul og grumset og flød igen fredsommeligt forbi, og der var et liv af insekter og småfugle hen over den.

Så var det, at drengene ville i vandet. Buru smed det meste af tøjet og Farai det hele, og de to drenge begyndte at pjaske rundt i en lav vig ved flodbredden.

Lola havde strenge forbud mod så meget som at stikke en fod i flodvandet, fyldt som det var med parasitter og forurening, men hun vidste godt, at børnene i landsbyen ikke tog det så tungt. Mange både børn og voksne led under de sygdomme, som de havde fået fra det urene flodvand, og Lola kunne ikke holde ud at sidde der og se på, at de to drenge udsatte sig for smitte.

“I må da ikke gå ud i floden,” råbte hun til Buru. “I bliver syge, det ved du godt. Vil du gerne være syg?”

“Floden er god, når det lige har regnet,” svarede Buru. “Alle sygdomme er skyllet væk i dag.”

“Du er dum som en høne. Du skal passe på Farai, og det gør du ikke. Nu bliver han syg, og

det er din skyld.”

“I dag bliver han ikke syg,” råbte Buru. “Jeg ved godt, hvordan jeg passer på min bror.”

Han tog fat i Farai og kastede ham op i luften, så han faldt ned og forsvandt under vandet med et plask. Hans grinende ansigt dukkede frem igen, og Buru skævede til Lola for at se, om hun fulgte med. Farai var glad, så hun ikke det?

Men nej, det duede altså ikke. De skulle komme op. Lola rejste sig og gik helt ned til bredden. Hun svedte og var ved at være godt sur.

“Ngwaamba. Du passer ikke på ham, når du tager ham med ud i vandet,” sagde hun vredt. “Du er en dårlig storebror, når du gør sådan.”

Buru kiggede ikke på hende. Han blev ved med at lege med Farai. Så grinede han.

“Du er en dum, hvid pige, der ikke ved noget. Akwasi. En dum pige, der tror, at hun er lige så klog som en sort mand.”

“Takwara.” Lola stampede i jorden. “Du er ikke nogen mand, og det er dig, der er dum og uvidende. Og en dårlig storebror.”

“Dum, hvid pige! Dum, hvid pige!”

Hun så godt, at han grinede over hele hovedet, og hun vidste, at han drillede hende, men hun var varm og irriteret og vred over, at han ikke hørte efter. Hun *ville* have, at de ikke var ude i det ækle vand. Hun *ville* have, at Buru passede på sig selv og Farai. Og han *var* skør, når han påstod, at floden ikke var farlig i dag. Det var da det samme vand.

“Du er dummere end dum,” råbte hun, “og så må du selv om det. Jeg går hjem.”

Buru svarede ikke. Hun så, at han igen greb fat i Farai og smed ham i vandet. Dum. Så vendte hun arrigt rundt og gik tilbage mod stien over klipperne.

Buru havde lagt tøjet på en sten lige der, hvor hun gik forbi, og lige der var det, at hun fik øje på snøren, der hang ud af Burus bukselomme. Den flettede lædersnøre, der sad fast i bateleuren.

Hun kiggede tilbage efter ham. Han havde stadig travlt med at smide sin lillebror rundt i det lave flodvand og så slet ikke i hendes retning. Før hun havde tænkt sig om, havde hun trukket den lille fugl ud af lommen og gemt den i hånden. Så skyndte hun sig videre, mens Farais latter lød bag hende.

Det havde Buru rigtig godt af. Når han var så dum. Akwazi!

Hun sparkede sig arrigt vej tilbage til landsbyen og kom helt hen til Nyakis hus uden at være nødt til at tale med nogen. Der satte hun sig og kiggede på fuglen. Den havde et næsten stolt udtryk. Tænk, at nogen kunne skære så præcist. Hvem mon havde lavet den? Det havde Nyaki ikke fortalt. Det var i al fald en meget dygtig træskærer.

Linedanser. Ligesom ham den fantastiske fra den film, hun for nylig havde set, *Man on wire*. Philippe Petit, der gik på line mellem Twin Towers.

Hvad mon Buru ville sige, når han opdagede, at talismanen ikke var i lommen? Han ville

blive forskrækket, og det havde han rigtig godt af. Måske opdagede han det ikke lige med det samme. Han troede nok, at han havde tabt den. Han kunne i al fald ikke vide, at det var hende, der havde taget den. Hun kunne lade som om, hun havde fundet den. Når hun så gav ham den igen, ville hun sige: 'Se, du kan heller ikke passe på din bateleur. Hverken din lillebror, dig selv eller din talisman kan du passe på.' Så hørte han nok på hende.

Her var det, at den lille stemme dukkede op i hendes hoved. Hvad om hun bare beholdt den? Hvad kunne der ske ved det? Nyaki gav ham sikkert en ny. Hun var nødt til at gemme den, så ingen så den, i al fald ikke før om meget lang tid, når alle havde glemt, at Burus engang var blevet væk. Han glemte det garanteret selv, når han fik den nye. Han ville være helt ligeglad, og det ville hun ikke. Hun ville være glad. Og når Nyaki nu ikke ville give hende en? Stemmen lød højere og højere.

Lola bed sig i læben. Det var ikke rigtigt at gøre, det vidste hun godt. Men det var heller ikke rigtigt, det, Buru gjorde. Og det var ikke retfærdigt, at hun ikke måtte få en talisman. Hun var helt væk i overvejelser, da hun blev opmærksom på høje råb ude fra landsbyen.

"Buru," hørte hun, at der blandt andet blev råbt.

Hun skyndte sig at gemme fuglen imellem sit skiftetøj i tasken og smuttede ud for at høre, hvad der var sket. Henne ved markstien stod nogle kvinder og trøstede den grædende Farai. Han stod og hev forpustet efter vejret. Han måtte have løbet. Nogle mænd var på vej ned ad stien, og Burus mor kom styrtende med et skræmt udtryk i ansigtet. Lolas hjerte begyndte at slå voldsomt.

"Hvad er der sket?" spurgte hun en af kvinderne. "Hvad er der med Buru?"

"Puff adder," sagde kvinden lavmælt. "Buru er blevet bidt. Han ligger nede på klipperne. De henter ham."

Lola holdt op med at trække vejret. Puff adder. Den farligste slange i hele Afrika. Buru var blevet bidt. Hun havde taget hans talisman, og nu var han blevet bidt. Det sejlede for hende, og hun ville være faldet, hvis ikke kvinden havde grebet hende og fået hende sat ned.

"Åh, lille pige," sagde hun og klappede Lolas hånd. "Du er Burus ven. Bed din gud om, at han ikke skal dø. Bed om, at han bliver beskyttet."

Lola rystede over hele kroppen.

Beskyttet? Jeg har lige taget hans beskyttelse fra ham.